יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א'תרצד

עש"ק פ' וישלח, טו"ב כסלו ה'תשפ"ז

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"ו שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקכ"ד שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ב"ה

3 **דבר מלכות**
עבודה מיוחדת להביא ההתגלות בפועל בעולם / משיחת ש"פ וישלח ה'תשנ"ב

8 **זמן הגאולה**
כשבוערת שריפה לא עורכים חשבונות / פ' השבוע והזמן הנוכחי באור הגאולה

11 **המעשה הוא העיקר**
הידיעה שמוסיפה מרץ וחיות לכל יהודי בעבודתו בפועל / הוראות למעשה בפועל

13 **ניצוצות של משיח**
ימינו אלה - ימות המשיח / לקט קטעים קצרים ופתגמים בעניני גאולה ומשיח

14 **כתב יד קודש**
"אהוביי וידידיי" של אדה"ז / צילום נדיר מהגהת הרבי על שיחת כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ

יחי המלך /

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 ● **טל':** (03) 960-0667 **פקס:** (03) 960-7219

דואר אלקטרוני: kuntres.yechi@gmail.com ● **אינטרנט:** www.moshiach.net/blind

כבר נגמרו ונשלמו כל העניינים גם מצד העולם

כ״ק מו״ח אדמו״ר נשיא דורנו הודיע והכריז שכבר נשלמו כל עניני העבודה והכל מוכן לביאת המשיח ● מזה מובן שהמשך העבודה שלאח״ז (כל זמן שמשיח צדקנו מתעכב מאיזו סיבה (בלתי ידועה ומובנת כלל)) אינו ״עבודת הבירורים״ (שהרי כבר נסתיימה ונשלמה עבודת הבירורים), אלא, עבודה מיוחדת להביא ההתגלות בפועל בעולם ● בימינו אלה ממש צריכים רק לפתוח את העיניים ולראות את המציאות בפועל ממש - היינו שיושבים יחד עם הקב״ה ב״שולחן ערוך״ לסעודת הנישואין, הסעודה דלויתן ושור הבר ויין המשומר ● קטעים משיחת ש״פ וישלח, ט״ז כסלו ה׳תשנ״ב - מוגה

א. [. .] אף שמצד יעקב נגמרו ונשלמו כל עניני הבירורים וכבר **אז** (כשוישלח יעקב) היתה יכולה וצריכה להיות הגאולה [שלכן שלח מלאכים לעשו להודיע שהגיע הזמן ד״ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו״, ו״ביקש לישב בשלוה״ (כנ״ל*)]. מ״מ, לא בא ענין זה בפועל מצד (וב)העולם.

אבל, לאחרי ״מעשינו ועבודתינו״ דכל בנ״י במשך כל הדורות, כולל ובמיוחד לאחרי גילוי תורת החסידות בי״ט כסלו, שאז התחיל עיקר הענין ד״יפוצו מעינותיך חוצה״[1], ומוסיף והולך ע״י רבותינו נשיאינו מדור לדור, עד לכ״ק מו״ח אדמו״ר נשיא דורנו, שעל ידו הופצו המעיינות חוצה בכל קצוי תבל – כבר נגמרו ונשלמו כל העניינים גם **מצד (וב)העולם**, כפי שהודיע והכריז שכבר נשלמו כל עניני העבודה, גם ״צחצוח הכפתורים״, והכל מוכן לביאת המשיח.

ומזה מובן שהמשך העבודה שלאח״ז (כל זמן שמשיח צדקנו מתעכב מאיזו סיבה (בלתי ידועה ומובנת כלל)) אינו ״עבודת הבירורים״ (שהרי כבר נסתיימה ונשלמה עבודת הבירורים)[2], אלא, עבודה מיוחדת להביא ההתגלות בפועל בעולם.

1) ראה ספר השיחות תורת שלום ס״ע 112 ואילך.

*) ס״ה בהשיחה - סה״ש תשנ״ב ח״א ע׳ 161 ואילך.

2) במכ״ש וק״ו מאופן עבודתו של יעקב לאחרי **שחשב** שעשו נתברר כבר, גם לאחרי ששבו המלאכים ואמרו שלא נתברר עדיין כלל – שלא עסק ב״עבודת הבירורים״ (לברר את עשו), אלא עסק ב״העלאת מ״נ להמשיך מ״ד דמקיף דתהו״ ע״י המנחה (תו״א פרשתנו כד, רע״ד).

ב. ויש לומר, שהמעלה המיוחדת בדורנו זה מרומזת בהפטרה דפרשת וישלח – "והי'[3] בית יעקב אש **ובית יוסף** להבה ובית עשו לקש גו' וירשו הנגב את הר עשו כו' וגלות גו' עד **צרפת** גו' ירשו את ערי הנגב ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו":

מהחידושים של (יוסף וההמשך ד)-"**בית יוסף**" שבדורנו (כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא **דורנו**, ששמו הראשון יוסף), לגבי הדורות שלפנ"ז עד לדורו של רבינו הזקן ("בית יעקב"[4]) – שעל ידו נעשה הפצת המעיינות חוצה בכל קצוי תבל ממש, עד לחוצה שאין חוצה ממנו, כמדינת **צרפת**, אשר, בזמנו של רבינו הזקן (וכן בזמנם של רבותינו נשיאינו שלאח"ז) לא הי' גילוי בקביעות כ"כ הפצת תורת החסידות במדינת צרפת, להיותה תחתון למטה (ועד כדי כך שרבינו הזקן חשש לנצחונה של צרפת כו'[5]), ודוקא בדורנו זה, ע"י "בית יוסף", נעשה גילוי והפצת המעיינות גם במדינת צרפת[6], ביסוד שם ישיבת "תומכי תמימים" ע"ד כבליובאַוויטש, ולכן, הגיע בפועל הזמן ש"ירשו את ערי הנגב", "ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו".

ויש להוסיף ולהעיר ע"ד הרמז:

"צרפת" בגימטריא שבע מאות ושבעים (770), השלימות דמספר שבע, כפי שכל א' כלול מעשר (שבעים), וכפי שכל א' כלול ממאה (שבע מאות), ושניהם יחד (שבע מאות ושבעים), וי"ל שבזה מרומז שבהבירור דמדינת צרפת, נגמר ונשלם בירור העולם שנברא בשבעת ימי הבנין בכל הפרטים ופרטי פרטים.

ולהעיר, שהבירור ד"צרפת" שמספרו "770" נעשה ע"י (ה"להבה" שמאירה מ)-"בית יוסף", ועד לבית יוסף כפשוטו, הבית שבו בחר ועד שקנהו ובו חי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בעשר שנים האחרונות בחיים חיותו בעלמא דין, ומשם הולכת ונמשכת ("מוסיף והולך") העבודה ד"בית יוסף" – שמספרו (מספר הבית כפשוטו) "770"[7].

ובעומק יותר – "צרפת" אותיות "פרצת", שבזה מרומז שגילוי והפצת המעיינות הוא בצרפת – פריצת כל הגדרים, ולא רק באופן שמצד פריצת כל הגדרים דהמעיינות באים הם גם בתחתון שאין תחתון למטה ממנו, אלא יתירה מזה, שענין זה הוא גם **מצד התחתון**, כמודגש בכך ש"**צרפת**" אותיות "**פרצת**"[8], ועי"ז נעשה "פרצת[9] עליך פרץ"[10], "זה משיח, שנאמר[11] עלה הפורץ לפניהם"[12].

ג. ובדורנו זה גופא ניתוסף עוד יותר בכהנ"ל כש"קיימא סיהרא באשלמותא" דחודש כסלו בשנה זו:

ידוע ומפורסם הר"ת דשנה זו – "הי' תהא שנת נפלאות בה", "בכל (מכל כל)"[13], היינו, שהשנה עצמה וכל הענינים שבה הם באופן

3) עובדי' א, יח ואילך.

4) להעיר מהשייכות המיוחדת דרבינו הזקן ליעקב (ראה בארוכה מעייני הישועה (קה"ת תשמ"ח) ע' 101 ואילך).

5) ראה ספר התולדות אדה"ז (קה"ת תשל"ו) ע' רנט (בהוצאת תשמ"ו – ח"ד ע' 1025) ואילך. וש"נ.

6) ראה גם ספר השיחות תשמ"ט ח"ב ע' 570 ואילך.

7) ראה לקמן ח"ב ע' 472 ואילך.

8) ובסגנון דלעיל – שהמקבל מתאחד עם המשפיע להיות כמותו, ע"ד "והי' אור הלבנה כאור החמה" (וראה לקמן הערה 10).

9) וישב לח, כט.

10) "פרץ על שם הלבנה בנפרצת לעתים ונבנית לעתים" (כנ"ל*) – וי"ל ש"נפרצת" (פירצה, מיעוט הלבנה) הוא גם מלשון **פריצה**, שבזה מרומז שבמיעוט הלבנה (בחציו השני של החודש) נכלל גם פריצת גדר הלבנה שמקבלת מן החמה להיות כמו החמה.

11) מיכה ב, יג.

12) אגדת בראשית ספס"ג. וראה ב"ר ספפ"ה ובפרש"י.

13) נוסח ברכת המזון, וראה ב"ב טז, סע"ב ואילך.

*) בהערה 87 בסה"ש שם ע' 163.

של "נפלאות", "פלא" שלמעלה מנס[14], ו"פלאות" לשון רבים, ועד ל"נפלאות", נו"ן פלאות[15], ולכל לראש והוא העיקר – "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"[16] ("נפלאות" גם לגבי יצי"מ[17]).

ובשנה זו עצמה כבר "קיימא סיהרא באשלמותא" דחודש השלישי (שלימות של ג' חדשים, "בתלת זמני הוי חזקה"[18]), ועומדים בסמיכות ליום השלישי בחודש השלישי, מתן תורה דתורת החסידות[19], התחלת הגילוי דתורתו של משיח, שאז יהיו הנישואין דהקב"ה וכנס"י באופן ש"והי' אור הלבנה כאור החמה".

[ולהעיר, שענין זה מודגש גם בכך ששנה זו היא שנה **שלימה**, שחשון וכסלו שניהם שלמים (גם חדשים שלמים בהמשך אחד), ושנה **תמימה** (תמימות יתירה[20]), שניתוסף בה חודש העיבור[21] – דיש לומר, שבשנה שלימה (שלימות החדשים חשון וכסלו) מודגשת שלימות (חדשי) **הלבנה** (כפי שמקבלת מהחמה), ובשנה תמימה (הוספת חודש העיבור[22]) מודגשת שלימות הלבנה שנעשית כמו החמה, כיון שע"י חודש העיבור משתווית שנת הלבנה לשנת החמה, מעין ודוגמת "והי' אור הלבנה כאור החמה"].

ויש לקשר זה עם דרושי חתונה שאמרם כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו[23] (שנדפסו מחדש ובתוספת ביאור כו'[24]) – דרושים בתורת החסידות השייכים לחתונה – שבזה מודגשת ביותר השייכות לחתונה דכנס"י עם הקב"ה לימות המשיח, שאז יהי' עיקר ושלימות הגילוי ד"תורה חדשה מאתי תצא".

ומזה מובן שבימינו אלה ממש צריכים רק לפתוח את העיניים ולראות את המציאות בפועל ממש[25] – היינו שיושבים יחד עם הקב"ה ("ישראל וקוב"ה כולא חד") ב"שולחן ערוך"[26] לסעודת הנישואין, הסעודה דלויתן

14) ראה לקו"ש חט"ו ע' 368 הערה 16. וש"נ.

15) זח"א רסא, ב.

16) מיכה ז, טו.

17) ראה אוה"ת נ"ך עה"פ (ע' תפז). וש"נ.

18) ב"מ קו, רע"ב. וש"נ.

19) ובשנה זו מלאו **תשעים שנה** להכרזה שי"ט כסלו הוא ראש השנה לתורת החסידות (ט"ז כסלו תרס"ב – תשנ"ב), שמאז ניתוסף "שטורעם" מיוחד בהפצת המעיינות חוצה ע"י "חיילי בית דוד" שלוחמים "מלחמת בית דוד" ומנצחים את אלה "אשר חרפו עקבות משיחך" (כדברי כ"ק אדנ"ע בהשיחה הידועה) – כפי שכבר נעשה בשלימות בסיומה של שנת הפ"ט שמסיימים מזמור פ"ט (בגימט' פדה) בתהילים באופן ד"ברוך ה' לעולם אמן ואמן", ועתה נמצאים בשנת הצדי"ק, הקשורה עם ביאת משיח צדקנו ובנין ביהמ"ק השלישי, כסיום וחותם מזמור צדי"ק בפסוק "ויהי נועם גו' ומעשה ידינו כוננהו", שקאי על השראת השכינה בביהמ"ק השלישי (מדרש תהילים עה"פ), שזהו"ע הנישואין דהקב"ה וכנס"י, כדאיתא במדרש (שמו"ר פל"ג, ז) בנוגע להמשכן, ושלימותו בביהמ"ק השלישי (וראה לקמן בשוה"ג להערה 23).

20) כולל גם השלימות ד"שבע שבתות תמימות תהיינה" כשהתחלת הספירה במוצאי שבת, תמימות כימי בראשית – שלימות משולשת (ראה סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 12 ואילך. וש"נ).

21) ערכין לא, א – במשנה.

22) ובהדגשה יתירה בשייכות לי"ט כסלו, ראש השנה לתורת החסידות – שבו מתחילים ללמוד שיעורי התניא (כפי שנתחלק לימי השנה) לפי החלוקה דשנה מעוברת.

23) בהחתונה ד"בית יוסף" בשנת תרפ"ט*.

24) ביום א' פ' וישב, **טו"ב** כסלו – נתן כ"ק אדמו"ר שליט"א לכל אחד ואחת שיחיו "קונטרס דרושי חתונה", בצירוף שתי שטרות של דולר לצדקה (**המו"ל**).

25) כלומר לא זו בלבד שנשלמה העבודה וצריכים לפעול הגילוי בעולם (כנ"ל ס"א), אלא יתירה מזה, שישנו כבר בפועל ובגלוי, וצריכים רק לפתוח את העינים, כי **מכבר "נתן לכם** . . עינים לראות".

26) ובפרט לאחרי שלימות העבודה בכל הדורות בקיום ה"שולחן-ערוך" (דה"בית יוסף") עם ה"מפה" שעל ה"שולחן-ערוך" (הגהות הרמ"א על השו"ע דהב"י) – כידוע הרמז במ"ש "ובני ישראל יוצאים ביד רמה", שרומז על הרמ"א, שלאורו הולכים כל

*) להעיר מהשייכות דשנת תרפ"ט ל"פרצת" - שהשלימות דהט' - (שכל א' מהתשעה כלול מעשר) היא צ', די"ל שבזה מרומז שבשנת הצדי"ק נעשית שלימות הנישואין, שהו"ע ענין הנישואין דכנס"י עם הקב"ה.

ושור הבר ויין המשומר, שבסיומה "אומר לו (הקב"ה) לדוד (דוד מלכא משיחא) טול (כוס של ברכה) וברך, אומר להן, אני אברך ולי נאה לברך, שנאמר[27] כוס ישועות אשא ובשם ה' אקרא"[28].

ד. והמעשה הוא העיקר[29]:

בבואנו מערב שבת שבו קיימא סיהרא דחודש כסלו באשלמותא, והמשכו ביום הש"ק ומוצאי ש"ק (יום ראשון (שנקרא יום אחד, ש"הי' הקב"ה יחיד בעולמו"[30]), טו"ב כסלו), ג' ימים רצופים שיש בהם מעלה (קדושה) מיוחדת, והמשכם בח"י, ערב י"ט כסלו, ועאכו"כ בימי הגאולה י"ט וכ"ף כסלו, והמשכם בימים שלאח"ז עד לימי חנוכה – יש לערוך התוועדויות חסידותיות[31] ("חסידישע פאַרבריינגענישן") **בכל מקום ומקום**, בכל מדינה, בכל עיר ובכל שכונה כו', ולא רק התוועדויות גדולות במקומות מרכזיים ועיקריים, אלא בכל מקום ומקום כפשוטו, כולל גם שבכל מקום פרטי תהי' ההתוועדות באופן של "עיקר" (ולא באופן שמקום פלוני הוא "עיקר", משפיע, ומקום פלוני הוא "טפל", מקבל), ולא זו בלבד שאין זה גורע בה"עיקר" שבמקום שני, אלא אדרבה, שעי"ז ניתוסף יותר בשאר המקומות, בבחינת "קנאת סופרים **תרבה** חכמה"[32], ועד **שכולם** נעשים בבחינת "עיקר", ועד ל"עיקר שבעיקר" – שאינו צריך לקבל השפעה ממקום מרכזי ועיקרי, כיון שנעשה בעצמו כמו המקום המרכזי והעיקרי, ע"ד ובדוגמת שלימות הלבנה שהיא (לא רק בבחי' מקבל, אלא) כמו החמה.

וכדאי ונכון **שכאו"א** יערוך התוועדות (ומה טוב – ג' התוועדויות[33], "בתלת זימני הוי חזקה") – עם עצמו (בכל עשר כחות נפשו[34]), עם בני ביתו, עם חבריו וידידיו וכיו"ב – כדי להדגיש עוד יותר שכאו"א הוא גם משפיע (ע"ד שלימות הלבנה שנעשית כמו החמה), וכמ"ש[35] (בשייכות להגאולה) "והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם".

ובהתוועדויות אלו יעוררו ויתעוררו[36] ("איש את רעהו יעזורו"[37]) להוסיף בג' הקוין דתורה עבודה וגמ"ח, כדרשת חז"ל[38] על הפסוק "פדה בשלום נפשי", "כל העוסק בתורה ובגמילות חסדים ומתפלל עם הציבור מעלה אני עליו כאילו פדאני לי ולבני כו'", ועוד והוא העיקר, לא רק "כאילו פדאני לי ולבני", אלא "פדאני לי ולבני" **בפועל ובגלוי**.

בנ"י* עד סוף כל הדורות, ועי"ז יוצאים מהגלות אל הגאולה.

27) תהלים קטז, יג.

28) פסחים קיט, ב.

29) אבות פ"א מי"ז.

30) ב"ר פ"ג, ח. פרש"י בראשית א, ה.

31) להעיר מפתגם בעל הגאולה ע"ד גודל הפעולה דהתוועדות חסידית יותר מפעולתו של מלאך מיכאל (אג"ק שלו ח"ג ע' תיג. וש"נ).

---

*) כולל גם אחזינו בנ"י הספרדים - כפי שמצינו בנר חנוכה שגם הספרדים (שבדרך כלל נוהגים כהב"י) נוהגים כהרמ"א, וכן לאידך, שהאשכנזים נוהגים כהספרדים, כמודגש בפסק הרמ"א כדעת הרמב"ם ולא כדעת התוספות (ראה ט"ז או"ח ר"ס תרנא). - ולהעיר גם מהפטרת פרשת וישלח: "גלות גו' **צרפת** (אשכנז) וגלות ירושלים אשר **בספרד** ירשו את ערי הנגב", החיבור והאיחוד דאשכנזים וספרדים בבירור וירושת אדום, ששייך לתוכן הענין דהדלקת נרות חנוכה "על פתח ביתו מבחוץ", כדי להאיר את החושך ("משתשקע החמה"), "נד לכליא רגלא דתרמודאי".

32) ב"ב כא, סע"א. כב, רע"א. וראה אוה"ת ויצא ריח, ב ואילך.

33) אחת בעצמו ושתים ע"י שלוחיו, או שמשתתף בעצמו בשלשתן כיון שנערכות בזמנים שונים – בליל י"ט כסלו, ביום י"ט כסלו, ובפרט קרוב לסיומו ובאופן שיומשך גם בליל כ' כסלו (כנ"ל*).

34) ראה "התמים" ח"ב ס"ע מה ואילך. לקו"ש ח"ב ע' 497 ואילך.

35) מלאכי בסופו.

36) ובלשון הרב הוא בעל הגאולה: "זה היום . . אשר בו . . **יתעוררו** אלפי לבבות בישראל לתשובה ועבודה שבלב כו'" (לקו"ד ח"א יט, ב).

37) ישעי' מא, ו.

38) ברכות ח, רע"א.

---

*) הערה 65 בסה"ש שם ע' 161.

ובפשטות – שתיכף ומיד ממש (בהמשכה של התוועדות זו, עוד לפני תפלת המנחה) מתקיימת בקשת יעקב (בשם ועבור ובשליחות כביכול דכאו"א מישראל) "לישב בשלוה" (שקורין במנחה) **בפועל ובגלוי** (כיון שכבר לפנ"ז נתקיים היעוד "ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו והיתה לה' המלוכה"), ונתקיים "אך צדיקים גו' ישבו ישרים את פניך"[39], בביהמ"ק השלישי, ושם תערך ההתוועדות הגדולה דחנוכת ביהמ"ק השלישי במעמד כל בנ"י ("כל יושבי עלי'"[40]), עוד לפני ימי חנוכה, ובימי חנוכה יתוסף עוד יותר ("מוסיף והולך") בשלימות הגאולה באופן ד"ילכו מחיל אל חיל יראה אל אלקים בציון"[41].

39) תהלים קמ, יד.
40) ערכין לב, סע"ב.
41) תהלים פד, ח.

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש
לזכות הרה"ת **יוסף יצחק** בן **רייזל פרומא** וזוגתו **חיה מושקא** בת **מרים** שיחיו
וילדיהם **רחל** בת חיה מושקא, **לאה שרה** בת חיה מושקא,
ישראל רחמים בן חיה מושקא, **מענדל** בן חיה מושקא, ו**שמואל מאיר** בן חיה מושקא שיחיו
ולזכות **הנא לאה** בת חי' רחל, **עדינה** בת חי' רחל, **מרים** בת חי' רחל, ו**צבי** בן חי' רחל שיחיו

לע"נ ר' **ברוך אהרן** בן **ישראל דוד** ע"ה

מוקדש לעילוי נשמת
ר' **יהודה** ב"ר **צבי הירש** ע"ה **סטראל** - נפטר ביום כ"ז אלול
ולע"נ זוגתו **טשרנא גיטל** בת ר' **יעקב** ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת
יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה
נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח **שמואל סטראל** ומשפ' שיחיו

כשבוערת שריפה לא עורכים חשבונות

תרגום חפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"

"ויקח מן הבא בידו" (פרשתנו לב, יד)

כאשר – רחמנא ליצלן – בוערת שריפה, רואים בטבע האדם שהוא אינו נעמד להציל את חפציו באופן מסודר – אשר בתחילה מחפש במגירה שבה מונח דבר יקר ולאחמ"כ הולך למגירה שני' שבה נמצא דבר שאינו יקר כ"כ (כמו הקודם) אך גם הוא חשוב – אלא הקב"ה הטביע בטבע בני אדם שכאשר בוערת שריפה אזי מיד "ויקח מן הבא בידו"[1] ו"מצוה הבאה לידך אל תחמיצנה"[2].

[והנמשל:] גם כאשר אפשר לערוך חשבונות – חשבונות שאינם אמיתיים או אפילו חשבון צדק אמיתי – שבשנים כתיקונם הי' צריך להיות סדר שונה, הרי זה לא נוגע ל"שעת חרום", שעה בה הקב"ה שורף את שיירי הגלות האחרונים, ורוצה שיהיו ראויים ל"ואתם תלוקטו לאחד אחד בית ישראל"[3] וכפירוש רש"י[4] שהקב"ה אוחז ביד כ"א ומוציאו מהגלות.

אמנם, גם מצד היהודי צריכה להיות איזו הכנה, "ויקח מן הבא בידו", ועל כך אומרים שהגיע כבר הזמן לקדש את שמו של הקב"ה באופן שגם אינם-יהודים יראו זאת, על-ידי שהיהודי יהי' יהודי באהליך ויהודי בצאתך, עם "גאון יעקב" ועם כל התוקף בנוגע לשמו, לבושו ולשונו, וכל הענינים שבזכותם יצאו בני ישראל מגלות מצרים[5], "כימי צאתך מארץ מצרים"[6],

ובודאי שניתן הכח לבצע זאת בשלימות, וכאמור לעיל – בשמחה ובטוב לבב,

וזה גם יזרז, יקדים וימהר את קיום היעוד ד"כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות".

(תרגום חפשי משיחת י"ט כסלו ה'תש"מ - בלתי מוגה)

---

1) פרשתנו לב, יד.

2) ראה מכילתא (ורש"י) בא יב, יז. וראה אנציק' תלמודית ע' אין מעבירין על המצות. **וש"נ.**

3) ישעי' כז, יב.

4) נצבים ל, ג.

5) ראה פס"ז (לקח טוב וארא ו, ו. וראה בהנסמן בלקו"ש חל"א ע' 230).

6) מיכה ז, טו.

הילדים של היום זה לא הילדים של פעם...

תרגום חפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"

"כי הילדים רכים גו'" (פרשתנו לג, ד)

כאשר יעקב פגש את עשו[1], הוא (יעקב) הי' מוכן כבר ללכת אל הגאולה האמיתית והשלימה, והטעם שלא יכול עדיין ללכת אז אל הגאולה, כפי שהוא אמר לעשו: "כי הילדים רכים גו'"[2].

ומזה מובן, שכשיגיע הזמן שיצטרכו כבר ללכת אל הגאולה האמיתית והשלימה – הילדים לא יהיו "רכים".

שלכן עכשיו, ברגעים האחרונים בגלות, שהנה זה משיח צדקנו בא ("אֶט קומט משיח צדקנו") – הילדים שפעם היו "רכים", עתה אינם "רכים", ומחכים למשיח בתשוקה גדולה[3].

ולא רק ש**מחכים** לו, אלא גם **תובעים** שכבר יבוא, וצועקים ושרים את-זה בשמחה גדולה, ובשפת המדינה כדי שגם גוים ישמעו ויבינו זאת.

ובודאי שאבינו שבשמים השומע איך שהילדים צועקים ושרים זאת – יקיים את ה"נער ישראל ואוהבהו"[4] ויוציאם מהגלות ויביאם אל הגאולה האמיתית והשלימה,

ובזכותם – יוציא גם את "זקנינו", כיון ש"הם (הילדים) הכירוהו תחלה"[5],

וכולם ביחד ילכו לקבל את פני משיח צדקנו.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א החל לנגן "ווי ווֶאנט משיח נאַו"].

(תרגום חפשי משיחת ש"פ וישלח, י"ד כסלו ה'תשמ"א - בלתי מוגה)

---

1) פרשתנו לג, ד.
2) שם, יג.
3) בכ"ז ראה גם ב"יחי המלך" שו ע' 3 ואילך.
4) הושע יא, א.
5) שמו"ר פ"א, יב.

דוקא הנשים

רואים בפועל, שכשם שבדור דמתן-תורה בזמן ש"ה' עוז לעמו יתן"[1], הרי היתה ההתחלה "כה תאמר לבית יעקב"[2] "אלו הנשים"[3], וכמבואר במדרש שכל קיום התורה הי' תלוי בזה[4] – כך גם בדור דעקבתא דמשיחא ביחוד[5], כמובא גם בכתבי האריז"ל[6] שבדור דעקבתא

---

1) תהלים כט, יא. ובפרש"י: ורבותינו דרשוהו (זבחים קטז, א) במתן תורה כו'.
2) יתרו יט, ג.
3) מכילתא (ופרש"י) שם.
4) שמו"ר פכ"ח, ב. וראה גם לקו"ש ח"ב ע' 528 ואיך. ועוד.
5) שהוא גלגול של הדור שיצא ממצרים (כתבי האריז"ל שער הגלגולים הקדמה כ. לקוטי תורה וספר הליקוטים שמות ג, ד).
6) ספר הליקוטים שמות ג, ד.

דמשיחא יהיו "נשותיהם מושלות עליהם", היינו שיצייתו לנשותיהן, רק צריכים לפעול אצל הנשים שלא יבקשו דברים של מה בכך, ענינים טפלים ומותרות – אלא יבקשו את הדברים שצריכים לבקש.

וכפי שהי' במתן תורה, שהנשים הכריחו (את האנשים) לקבל את התורה (עי"ז שלא השתתפו בחטא העגל[7] שהוא ההיפך דמ"ת[8]), וקדמו להשתתף בנדבת המשכן[9], ועוד ועיקר – שייכותן המיוחדת להליכה אח"כ לארץ ישראל בגאולה[10] ע"י משה רבינו – גואל ראשון[11], וכמובא בגמ' ובמדרש[12] שדוקא הנשים חיבבו את הארץ כהסיפור דבנות צלפחד[13], שזהו ההיפך מעצת המרגלים,

יה"ר שכך יהי' גם עם הנשים שבדור זה, שישכחו מכל עניני המותרות ויתבעו מבעליהן[14]: ראשית – ללכת ולקבל את התורה על-מנת ללמוד וללמד לשמור ולעשות, ושנית – אפי' כאשר נמצאים עדיין במדבר, בחוץ לארץ, להעמיד שם בגלות את המשכן לו ית', ושימסרו לצורך כך את הזהב, כסף ונחושת עם כל שלש עשרה או חמש עשרה הדברים[15] שמונה שם בפרשה[16],

ועי"ז גופא הן יפעלו אח"כ בגלוי שיוכלו לילך בקרוב קוממיות לארצנו, בביאת משיח צדקנו.

כ"ק אדמו"ר שליט"א צוה לנגן אני מאמין.

(תרגום חפשי ומעובד משיחת י"ט כסלו ה'תשכ"ב - בלתי מוגה)

---

7) שהנשים לא רצו ליתן ולא נתנו זהבם לעשיית העגל (פרדר"א פמ"ה. ועוד). וראה סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 299 הע' 11.

8) "ומיחו בבעליהם" (במדב"ר פכ"א, י).

9) ויקהל לה, כו. וראה סה"ש שם הע' 13.

10) שאמרו חז"ל (סוטה יא, ריש ע"ב) "בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל ממצרים".

11) שהוא גואל אחרון (ראה שמו"ר פ"ב, ד. זח"א רנג, א. וראה לקו"ש חי"א ע' 8 ואילך. וש"נ).

12) ספרי פנחס כז, א. וראה גם במדבר שם. ועוד.

13) פינחס כז, א-ד. וראה פרש"י שם כו, סד: "על הנשים לא נגזרה גזירת המרגלים לפי שהן היו מחבבות את הארץ".

14) ראה גם לקו"ש שבהערה 18.

15) ראה לקו"ש שם ע' 902 ובהנסמן שם.

16) ר"פ תרומה.

מוקדש לזכות
ורד שמחה בת **שרה**
להצלחה רבה בכל - בגשמיות וברוחניות
נדבת מהיטבאל יזמות

הידיעה שמוסיפה מרץ וחיות לכל יהודי בעבודתו בפועל

. . כשם שבמלאכת הבריאה, הרי ע"י פעולה "קטנה" (הורדת הקורנס) נשלמה כל מלאכת הבריאה ("ויכל גו' מלאכתו"), ומזה נכנסו מיד ל"וישבות ביום השביעי"[1],

עד"ז הוא גם אצל בנ"י, שכל יהודי הוא שלוחו של הקב"ה וכמותו דהמשלח (כנ"ל בארוכה*), דגם כשמדובר אודות פעולה טובה אחת ויחידה, ואפילו כשהמדובר הוא בפעולה הכי קטנה שהיא לא יותר מ"כחוט השערה" – צריך הוא לדעת, שיכול להיות, שפעולה זו היא ה"מכה בפטיש", או יותר "קרוב" – "הורדת הפטיש", שעל ידה נשלמת כל העבודה דזמן הגלות, ומיד (אחרי הפעולה) נכנסים ל"יום שכולו שבת ומנוחה"[2]. וכהפס"ד ברמב"ם[3]: "עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

עפ"ז יש לנו גם הסברה על כך שמרעישים ללא הרף ("מ'האַלט אין איין שטורעמען") שיהודי צריך "לרדוף" ("דאַרף זיך יאָגן") להוסיף עוד פעולה ועוד פעולה בתומ"צ, הפצת היהדות והמעיינות חוצה, ובפרט בשנה זו – בעניני "הקהל" ו"תשמח" (שמחה), כי עי"ז אפשר להביא את משיח צדקנו ברגע א' קודם**.

דלכאורה: בנ"י הרי מחכים למשיח כבר אלפי שנים[4], וכבר עשו ריבוי תורה ומצוות במשך כל הדורות?!

וע"פ הנ"ל הרי זה מובן: מכיון שמדובר אודות מילוי והשלמת שליחותו של הקב"ה לעשות לו ית' דירה בתחתונים – הרי הקב"ה אינו מוגבל האם זה יהי' ע"י פעולה קטנה או גדולה, ע"י גדול שבגדולים או קטן שבקטנים – הרי יתכן, שפעולה קטנה זו ע"י ילד קטן תהי' ה"מכה בפטיש" שתביא את הגאולה!

[ע"ד*** תורת הבעש"ט הידועה[5] בנוגע לתכלית שליחות וירידת הנשמה בגוף, שיכול

1) בראשית ב, ב.
2) סוף מס' תמיד.
3) הל' תשובה פ"ג ה"ד.
4) כמבואר בפרשתנו בנוגע ליעקב ובפשוטו של מקרא – **פרש"י** (לג, יד בסופו).
5) "היום יום" ה אייר. אגרות-קודש אדמו"ר

*) סעי' ג-ח בשיחה (סה"ש תשמ"ח ח"א ע' 139 ואילך).

) [בהנחה בלתי מוגה נכתב כאן:] ועד"ז בנוגע לדיבור אודות ביאת המשיח – דלכאורה, הדיבור בכל החיות והלהט כו' שמשיח צדקנו בא תיכף ומיד ממש, הו"ע של "ווילדקייט**" [= פראות], שהרי, כבר נאמרו דברים אלו **ריבוי פעמים**, ואעפ"כ לא זז מאומה (לכאורה), ומה מקום להמשיך ולדבר בזה בכל החיות והלהט כו', שבת לאחרי שבת?!

אם רוצים בכל זאת לדבר על משיח צדקנו – לא צריכים לצעוק... אלא יכולים לדבר בנחת ובמתינות, להפטיר בניגון חרישי, ולכל היותר למחוא כפים. ואם הוא מחמיר ומהדר כו' – ימחה כפיו באופן דאחורים כנגד אחורים – אבוי ל"מחיאת כפים" שכזו, אבוי ל"מכה בפטיש" שכזה, ואבוי ל"חומרה" ו"הידור" ("ידיעת ההלכה") כאלו...

והמענה לזה – שהיא הנותנת: מכיון שלאחרי ריבוי הדיבורים והפעולות כו' עדיין לא בא משיח צדקנו, הרי, אין ברירה אחרת אלא להתנהג באופן של "ווילדקייט", ע"פ שו"ע, כמובן, אבל, באופן שלמעלה מסדר מסודר כו'.

*) קטע זה המובא באריחיים – נשמט מהשיחה שנדפסה

להיות שנשמה תרד למטה וחי'ה שבעים-שמונים שנה כדי לעשות ליהודי טובה פעם אחת. זאת-אומרת, שהגם שהיהודי למד תורה וקיים כל המצוות, קלות וחמורות – יכול להיות שעיקר שליחות הנשמה שלו בגוף היא בכדי לעשות טובה ליהודי!]

וידיעה זו גופא מוסיפה יותר מרץ וחיות לכל יהודי בעבודתו בפועל:

לחזק כל פעולותיו במילוי שליחותו של הקב"ה בעולם לעשות "דירה בתחתונים", ע"י קיום התורה ומצוות, והפצת היהדות והפצת המעינות חוצה גם ליהודים אחרים, עד גם בנוגע להפצת שבע מצוות בני נח אצל אינם-יהודים[6].

ולא רק באופן ד"ויצא" – לצאת בעצמו לעשות השליחות, אלא "וישלח" – לעשות (או לחזק) שגם אחרים יהיו (יותר חזק ויותר בגלוי) "שלוחים" של הקב"ה, ועד עם כחות ד"מלאכים ממש", כנ"ל****.

(משיחת ש"פ וישלח, י"ד כסלו התשמ"ח - מוגה, תרגום מאידית*****)

מהוריי"צ ח"ג ע' קעד. ע' רצה. ח"ד ע' תקכא. ועוד.

6) ראה רמב"ם הל' מלכים ספ"ח.

(בתרגום) בהתוועדויות תשמ"ח ח"א ע' 595.

*****) התרגום דשיחה זו הוגה ותוקן מחדש על-ידינו.

****) סעיף י' בהשיחה והע' 52 (סה"ש שם ע' 144).

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' **משה נחום** בהרה"ח ר' **מרדכי מענדל** ע"ה **קדנר**

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

המשך צילום הכתי"ק מעמוד 15

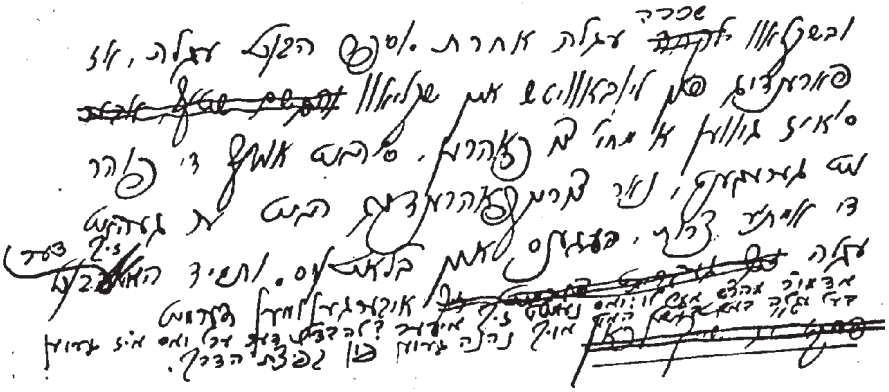

ימינו אלה - ימות המשיח

ועוד והוא העיקר – שתיכף ומיד נעשה בפועל ממש "פדה בשלום נפשי גו' כי ברבים היו עמדי", שכאו"א מישראל הוא "עמדי", עם דוד מלכא משיחא, ועם הקב"ה, "פדאני לי ולבני מבין אומות העולם".

ובפרט בימינו אלה – ימות המשיח – שבהם נמצאים עכשיו, וצריכים רק "לפתוח את העיניים", ואז רואים שנמצאת כבר הגאולה האמיתית והשלימה בפשטות, וכל בנ"י, "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו", מוכנים בכל הפרטים ופרטי פרטים "לגשת ולהסב אל השולחן" ("צוגיין און זעצן זיך צום טיש"), שולחן ערוך בכל מטעמים ובכל טוב, החל מעניני הגאולה, לויתן ושור הבר ויין המשומר, ועוד ועיקר, "לדעת את ה'", "מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים".

(משיחת מוצאי י"ט-כ"ף כסלו ה'תשנ"ב, ב"יחידות" כללית - מוגה)

גם העבודה צריכה להיות באופן ד"אחישנה"

ידוע פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – שנמצאים אנו בימי הגלות האחרונים, והנה, מאחר שרוצים שהגאולה תהי' באופן ד"אחישנה", "**מיד** הן נגאלין", "משיח **נאו**" – מובן, שגם העבודה צריכה להיות באופן ד"אחישנה", שזהו אופן העבודה ד"בכל מאודך", למעלה ממדידה והגבלה.

(משיחת ש"פ וישלח ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

בשר ודם שנמצא כבר בעולם־הזה הגשמי

. . בהמשך לזה – יעלו עתה אלו שהכינו משקה המשמח עבור התוועדויות בקשר עם פעולות דהפצת התורה והמעיינות חוצה, וכרגיל, יכריזו אודות תוכן המאורע, והמקום והזמן, ויזמינו את כל המסובים, בתוככי כלל ישראל, ולכל לראש – יזמינו את משיח צדקנו!!

ויה"ר שעוד לפני שיבוא הזמן דהתוועדויות אלו, תיכף ומיד בעלייתם להכריז ולהזמין כו' – יבוא ויתגלה משיח צדקנו בפועל ממש,

– בשר ודם, שנמצא כבר בעוה"ז הגשמי, דמכיון ש"אחכה לו בכל יום שיבוא", על-כן צריך לומר שמציאותו (נשמה בגוף) קיימת גם עתה.

(משיחת ש"פ וישלח, ט"ו כסלו ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

"אהוביי ידידיי" של אדה"ז

בבואנו מיום ההולדת וההילולא של כ"ק אדמו"ר האמצעי (ט' כסלו) ומחג הגאולה שלו (יו"ד), ולקראת חג החגים י"ט כסלו – הננו מביאים צילום נדיר משיחת כ"ק אדמו"ר הריי"צ בסעודת יום ב' דחה"ס ה'תש"ד עם הגהות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על דפי השיחה (נדפסה בסה"ש תש"ד ע' 22)

להלן פענוח הצילום כפי שהוא לפנינו (הכתי"ק בא בהדגשה):

כה. וסיפר הרשב"ץ שבהיותו אז בקרעמענצוג האָט ער געהערט דעם סיפור: דער שרש פון די חסידים אין קרעמענצוג זיינען געווען צוויי שוואָגערס ר' ברוך און ר' שמואל, תמר'ס איידעמס. זיי זיינען געווען גרויסע בעלי צורה און תקיפים בדעתם, זיי זיינען נאָך געווען בחיי אדמו"ר הזקן (זיי האָבן עם געזען איין מאָל, – כמדומה לי, המעתיק) אָבער זיי זיינען ניט צוגעקלעפט געווארן. אח"כ הי' אדמו"ר האמצעי בקרעמענצוג ונעשו מקושרים. ר' שמואל איז געווען זייער אַ תקיף, מיט מדות תקיפים. אין יאָר תקצ"ד איז ער געפאָרן אין ליובאַוויטש צום צ"צ, האָט דער צ"צ עם געזאָגט, אַז די עצה אַראָפצונעמען מדות תקיפים איז דורך אהבת רעהו, ווי ער זאָגט אין אגה"ק בפרק הנ"ל לתקוע אהבת רעהו בלבו, און אַז מ'האָט אהבת רעהו ווערט מען אהובי ידידי פון אַלטן רבי'ן כאומרו שם בתחלת דבריו וע"כ אהובי ידידי נא ונא לתקוע אהבת רעהו בלבו. האָט ר' שמואל געפרעגט: **דאַרף מען דאָך האָבען אַ רעהו? ובגדר מעלתו הי' באמת מקום לשאלה כזו** – והשיב הצ"צ: אַ איש פשוט איז רעהו, ואמר אח"כ ר' שמואל בצאתו מהצ"צ: צוגענומען האָט ער ביי מיר, צי ער קען געבען וועט מען זען, ודרכו הי' להאריך מאוד בתפלה והי' מבולבל ג' ימים שלא הי' יכול להתפלל ונסע לביתו ולא הראה את עצמו ג' שנים. אח"כ בא לליובאַוויטש ואמר להצ"צ: רבי איך האָב שוין אַ רעהו, ומאז התחיל לקרוא את הצ"צ בשם "רבי".

כו. (התחיל לירד מעט גשם בסוכה וסיפר כ"ק אדמו"ר שליט"א:) בעת **אשר** בת אדמו"ר האמצעי מנוחה רחל נסעה לאה"ק הי' זמן ביאת הגשמים ונכנסה להצ"צ לקבל ברכת הפרידה והתאוננה, שיראה בדרך מפני הגשמים שלא תתקרר. וענה הצ"צ: נו, איז וואָס, וועסטו פאָרן צווישען די רעגענלעך, ומאז לא נפל עלי' גשם כל ימי חייה. היא נסעה אז מליובאַוויטש לשקלאוו ובשקלאוו **שכרה** עגלה אחרת. וסיפר הבעל עגלה, אַז פאָרענדיג פון ליובאַוויטש אין שקלאוו ס'איז געווען אַ מחי' צו פאָרן, ס'האָט אויף די פור ניט געריגנט, נאָר צוריק פאָרענדיג האָט ער געהאַט די אמתע צרות, רעגנס און בלאָטעס. ותמיד האָט **זיך דער** בעל עגלה איבערגענומען דערמיט.

אדמו"ר מהר"ש אמר לו: וואָס נעמסט זיך איבער? להבדיל דער ערל וואָס איז געווען בעל עגלה ביים בעש"ט האָט אויך נהנה געווען פון קפיצת הדרך.

צילום הכתי"ק בעמוד הבא והמשכו בסוף עמוד 12

מוקדש

לכ״ק אדמו״ר שליט״א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכי״ר

לעילוי נשמת

מרת **רוזה ורדה** ב״ר **שמעון הכהן** ע״ה **גמליאלי**

נפטרה ביום כ״ב כסלו ה׳תשפ״ו

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע״י משפחתה שיחיו

נדפס לעילוי נשמת

ר׳ **אפרים יונה** ב״ר **אורי אהרן יואל** ז״ל **זיסק**

ולע״נ מרת **חי׳ רחל** בת ר׳ **פנחס זליג** ז״ל

ולע״נ ר׳ **מאיר** ב״ר **צבי** ע״ה ולע״נ ר׳ **פנחס זליג** ב״ר **יצחק** ע״ה

ו״הקיצו ורננו שוכני עפר״ והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו — לשפע ברכות עד בלי די